

บทที่ 5

อภิปรายผล

ชาวฟิลิปปินส์สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ในการสื่อสารได้ดี ประเทศฟิลิปปินส์มีการเรียนภาษาอังกฤษในปี 1901 และผลการวิจัยได้แสดงว่า 90 ปีหลังจากการเรียนภาษาอังกฤษ ในปี 1990 ชาวฟิลิปปินส์สามารถพูดภาษาได้ถึง 56% ของประชากรทั้งหมด (Andrew, 2004) ซึ่งประเทศไทยมีการบรรจุการเรียนภาษาอังกฤษลงในหลักสูตรการเรียนรู้อันเมื่อปี 1960 (Foley, 2005) เราจึงอาจคาดการณ์ได้ว่าอีก 40 ปี ข้างหน้า ครึ่งหนึ่งของประชากรประเทศไทยจะพูดภาษาอังกฤษได้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งแต่ละปีมีชาวฟิลิปปินส์ขออนุญาตทำงานต่อในประเทศไทยถึง 12,800 คน ซึ่งทำให้จำนวนชาวฟิลิปปินส์ในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นทุกปี (สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง 2009) จากการวิจัยชาวฟิลิปปินส์สามารถพูดภาษาอังกฤษต่างจากเจ้าของภาษาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (Andrew, 2004) และเป็นกลุ่มชาวต่างชาติที่มีจำนวนมากที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในจังหวัดพิษณุโลก ขณะที่ผลงานวิจัยของแคลลอไลน์ (Calorline, 2007) ยืนยันว่าผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แม้จะมีผลการเรียนโดยรวมอ่อนก็สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาผ่านสิ่งแวดล้อมที่มีการสนทนาและสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ ซึ่งจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการสื่อสารอย่างสัมฤทธิ์ผลกับชาวต่างชาติโดยเฉพาะกับชาวฟิลิปปินส์ซึ่งมีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงประเทศไทยเพราะอยู่แถบทวีปเอเชีย (Andrew, 2004) และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยความเข้าใจในวัฒนธรรมพื้นฐานวัฒนธรรมของเอเชีย จะช่วยพัฒนาความรู้ความสามารถและการประยุกต์ใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้อีกทางด้วย (Will Baker, 2009) และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ของชาวฟิลิปปินส์คล้ายกับประเทศไทย โดยชาวฟิลิปปินส์มีปัจจัยในการเรียนภาษาอังกฤษใน 2 ด้าน ที่เหมือนกัน ได้แก่ ปัจจัยด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ โดยที่ชาวฟิลิปปินส์และชาวไทยตระหนักดีกว่าว่า ภาษาถิ่นและภาษาที่ 1 ไม่สามารถเข้าถึงการสร้างสัมพันธ์ในระดับนานาชาติได้ โดยต้องให้การสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งสำคัญเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางระหว่างคนต่างประเทศ ต่างวัฒนธรรม (Larry E. Smith and Elizabeth M. Christopher, 2001) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ คือทั้งชาวฟิลิปปินส์และชาวไทยเรียนภาษาอังกฤษเพื่อมีอาชีพและเงินเดือนที่ดี

และการทำงานในต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษจะสามารถทำมีรายได้มากขึ้นด้วย (Andrew, 2004) จึงเป็นสาเหตุที่ชาวฟิลิปปินส์มากมายมาทำงานในประเทศไทย จึงเป็นโอกาสของคนไทยได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศซึ่งมีวัฒนธรรมใกล้เคียงกับคนไทย เช่นเดียวกับการศึกษาหัวข้อบทสนทนาครั้งนี้ พบว่าหัวข้อการสนทนาเป็นหัวข้อที่คล้ายคลึงกับการสนทนาส่วนใหญ่ของคนไทย สังเกตได้จากหัวข้อที่พบได้บ่อยได้แก่การพูดถึงเรื่องของอาหารและการแสดงความห่วงใย การอธิษฐานเผื่อตนเองและผู้อื่น ทั้งชาวฟิลิปปินส์ยังมีอารมณ์ขันและชอบการร้องเพลงเป็นมิตร และเข้าใจเป็นกันเองแม้ว่าจะพบคนไทยบางคนเป็นครั้งแรกและยังอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาเรื่องการสำรวจการใช้หัวข้อการสนทนาเชิงปริเฉทในชีวิตประจำวันของชาวฟิลิปปินส์กับชาวไทยในจังหวัดพิษณุโลก พบว่าหัวข้อบทสนทนานั้นมีความหลากหลาย หัวข้อที่พบมากที่สุดได้แก่ การพูดและการถามถึงบุคคลที่ 3 ด้วยความห่วงใย เป็นจำนวน 9 ครั้ง อาหารและการสั่งอาหาร รวมเป็นจำนวน 5 ครั้ง การพูดเรื่องตลก และ การแต่งงาน เป็นจำนวนหัวข้อละ 4 ครั้ง การทำงาน การอธิษฐาน การหยุดพักผ่อน โรงเรียนกวดวิชา เป็นจำนวนหัวข้อละ 2 ครั้ง ในขณะที่มีการสนทนามีการพูดแทรกถึงหัวข้ออีกหัวข้อหนึ่งขึ้นมาโดยไม่เชื่อมโยงกับหัวข้อก่อนหน้าเป็นจำนวนมาก ซึ่งจากการวิจัยพบว่า หัวข้อที่ต่อเนื่องกันมีเพียง 20 หัวข้อเท่านั้น ชาวฟิลิปปินส์ผู้มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าคนไทย เป็นผู้เริ่มต้นหัวข้อบทสนทนาีก่อนถึง 56 ครั้ง ในขณะที่คนไทย เป็นผู้เริ่มต้นหัวข้อบทสนทนาีก่อนเพียง 41 ครั้ง เท่านั้น ชาวฟิลิปปินส์และชาวไทยเพศชาย เป็นผู้เริ่มต้นหัวข้อบทสนทนาีก่อน 49 ครั้ง ชาวฟิลิปปินส์และชาวไทยเพศหญิง เป็นผู้เริ่มต้นหัวข้อบทสนทนาีก่อน 48 ครั้ง จากการวิจัยครั้งนี้จึงสรุปได้ว่า กลุ่มชาวฟิลิปปินส์และชาวไทย ซึ่งเป็นกลุ่มคริสเตียนที่รวมตัวกัน ทำกิจกรรมทางศาสนา นมัสการ อธิษฐาน ศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ สามัคคีธรรม รวมถึงกิจกรรมนันทนาการและสันทนาการร่วมกัน เป็นประจำทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ทุกสัปดาห์อย่างสม่ำเสมอ มีความรักและห่วงใยกันสังเกตได้จากหัวข้อการสนทนาถามและพูดถึง เป็นจำนวนครั้งที่มากที่สุด ซึ่งโดยการสนทนานั้นแต่ละหัวข้อสนทนานั้นไม่จำเป็นต้องเกี่ยวเนื่องกัน โดยที่หัวข้อสนทนาอาจเป็นหัวข้อใดก็ได้ และผู้ที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษามากกว่ามีแนวโน้มว่าจะเป็นผู้เริ่มต้นบทสนทนาีก่อน โดยไม่เกี่ยวกับเพศของผู้พูด ถึงแม้ว่าในบางคำถามชาวไทยอาจไม่เข้าใจจึงต้องมีการถามซ้ำ (Smith and Christopher, 2001) และในการสนทนามีการใช้คำศัพท์ที่เข้าใจยากในภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย เช่น คำศัพท์เฉพาะที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งไม่ได้ใช้โดยทั่วไป (Pennycook and Coutand-Marin, 2001)

จากผลการสำรวจผู้วิจัยพบว่าหัวข้อบทสนทนาที่มีจำนวนมากและหลากหลายออกไป ในขณะที่หลักสูตรการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษนั้นไม่เพียงพอในการใช้สนทนาในชีวิตประจำวัน และจากงานวิจัยชิ้นนี้ชี้ให้เห็นว่า บทเรียนที่สอนนักเรียนในบางเรื่องแทบไม่ปรากฏในการวิจัยครั้งนี้เลย เช่น เรื่องเกี่ยวกับร่างกาย และอากาศ จึงจำเป็นต้องมีการนำผลที่ได้ไปปรับประยุกต์ในการเรียนการสอนเพื่อเกิดผลสูงสุดต่อนักเรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวฟิลิปปินส์ซึ่งมีจำนวนมากในประเทศไทย ทั้งชาวฟิลิปปินส์ยังมีความเป็นมิตร เป็นกันเองซึ่งจะช่วยให้ให้นักเรียนไม่รู้สึกประหม่าในการสนทนา โดยที่ชาวฟิลิปปินส์นั้นสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่แตกต่างจากเจ้าของภาษา แต่กลับมีความเข้าใจคนไทยเนื่องจากมีวัฒนธรรมที่คล้ายกัน นอกเหนือจากนั้น งานวิจัยชิ้นนี้ยังชี้ให้เห็นถึงการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่แตกต่างไปจากรูปแบบที่ได้เรียนรู้จากหนังสือเรียนทั่วไป เพราะเป็นการใช้ภาษาอังกฤษที่มีวัฒนธรรมแตกต่างรูปแบบการใช้ภาษาอังกฤษจึงแตกต่าง จึงสามารถสรุปได้ว่าการใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้มีเพียงแบบเดียวแต่จะแตกต่างกันออกไปตามรูปแบบของวัฒนธรรมด้วย